

TŘPYTIVÁ HODINA

OD AUTORKY BESTSELLERU *DOPISY, KTERÉ NIKDO NEČETL*

IONA
GREYOVÁ

FRAGMENT

Třpytivá hodina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Iona Greyová

Třpytivá hodina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TŘPYTIVÁ HODINA

TŘPYTIVÁ HODINA

IONA
GREYOVÁ

FRAGMENT

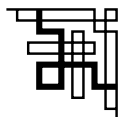
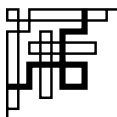
Copyright © 2019 by Iona Grey
Translation © Milena Hordinová, 2020
Cover photos © Kiselev Andrey Valerevich; Feaspb; tomeru / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4587-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4607-5 (1. zveřejnění, 2020)

Pro moji maminku

*Ve vzpomínkách znějí ozvěny kroků chodbou,
do které jsme nikdy nevstoupili,
a míří ke dveřím do růžové zahrady,
které jsme nikdy neotevřeli.*

T. S. Eliot

Prolog

Konec

Únor 1926

Únorový úsvit se vkrádal tiše a omluvně, jako kdyby cítil, že není vítaný. Místnost se pomalu rozjasňovala, jako když vyvoláváte fotografii.

Z pokoje zmizelo skoro všechno vybavení a s ním i fotografie, které dřív zdobily stěny. Zařízení pokoje bylo vždycky střídmé a neosobní, ale teď tu stál jen odřený stůl a rozvrzaná dřevěná židle. Rychle odvrátila zrak od lodního pytle opřeného o nohu stolu.

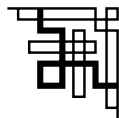
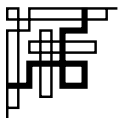
Obrázky tváří, kdysi rozvěšené na stěnách, jí chyběly. Všechny ty fotografie neznámých lidí, ztrhaných a nepřátelských, traumatizovaných i rozrušených, zvětčených v jejich strachu. Strádání propůjčuje lidem noblesnost, říkával, jenže ona se neodvážila doufat, že to platí i pro ni. Zachovala se jako zbabělec. V její bolesti není žádná ctnost.

Ležel za ní, jak byli oba zvyklí. Hruď měl přitisknutou na její záda a pevná stehna jí zastrčil pod kolena. Neviděla mu do tváře, ale věděla, že nespí a stejně jako ona sleduje, jak se dovnitř vkrádá zrádné

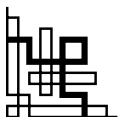
denní světlo. Na druhém konci města se vkrádá i do jiné místnosti, plíží se po prázdné posteli a dotýká se sněhově bílých hedvábných svatebních šatů, které visí na skříni.

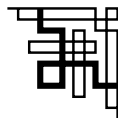
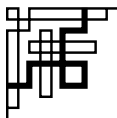
Už musí jít. Dřív, než se svět úplně probudí. Dřív, než odhalí její nepřítomnost a spustí poplach.

Naposledy se k němu otočila.

ČÁST PRVNÍ

1

Alice

Leden 1936

Nad zamrzlým světem se unaveně rozprostírala šedavě žlutá zimní obloha. V noci sněžilo, ale teď se slabý, špinavě bílý poprašek změnil na ostré krystaly, ze kterých se nedal postavit sněhulák. Nevěděla, jestli by jí to dovolili. Nejspíš ne. Chlad se zaryl Alici do tváří a páčil ji až do morku kostí, zatímco se nešťastně plahočila za slečnou Lovelockovou.

Šly po své obvyklé trase podél silnice na západní straně parku a kolem břehu jezera, na němž pořád leželo spadané listí z minulého podzimu, které tvořilo plesnivý rezavý koberec. Kdysi pečlivě udržované rozlehlé zahrady blackwoodského sídla připomínaly v minulosti klenot, ale teď se o ně staral jen Patterson, postarší zahradník, a poněkud prostoduchý mladík, a tak byly zarostlé a místy těžko přístupné. Slečna Lovelocková věřila, že čerstvý vzduch je prospěšný lidskému zdraví, a proto Aliciny denní procházky vedly přes neupravený park a kolem ovcí, které ji pozorovaly nepřátelským pohledem. Po jedenácti dnech už znala trasu tak důvěrně, že ji vycházky unavovaly, místo aby ji osvěžily.

Jedenáct dní. *Jen jedenáct?*

Znovu se jí sevřel žaludek při pomyšlení na všechny dny, jež měla před sebou do chvíle, než se vrátí maminka. Zastavila se a pozorovala bílý pruh mrznoucího dechu a dlouhé listy rostlin na břehu jezera. Slečna Lovelocková jí řekla, že to je orobinec. Alice o něm četla v bibli, v příběhu o Mojžíšovi, ale před příchodem do Blackwoodu ho nikdy neviděla. Na břehu jezera Serpentine ani u jezera určeného na projížďky na loďkách určitě žádný nerostl, a nenašla ho ani na jiných místech, kam chodila s maminkou na zimní procházky. Někdy se po nich stávaly na čaj v Maison Lyons nebo v Gunters. Občas, když byly hodně promrzlé a promáčené, si doma dopřály teplé placičky z chlebového těsta, které společně opékaly na ohni v krbu v obývacím pokoji.

Upřeně se na něj dívala a snažila se vtisknout do paměti jeho tvar i sametový povrch, protože jí to pomohlo odvést pozornost od příšerného pocitu v žaludku. Nejradši by si jednu rostlinu utrhla a odnesla ji domů, aby ji mohla nakreslit. Maminka jí k Vánocům koupila nádhernou sadu dvanácti pastelek, které v krabici zářily jako duha. Nakonec ale usoudila, že ani tohle by jí nikdo nedovolil. Babička jí pastelky sebrala hned po příjezdu, aby je „bezpečně uklidila“. Kreslení v Blackwoodu nepodporovali.

„Alice! Pospěš si, dítě. Svižným krokem!“

Slečna Lovelocková se svým rychlým tempem hodně vzdálila a daleko vepředu se ozýval její jasný hlas plný netrpělivosti. „Svižným krokem“ nebyla obyčejná žádost, ale rozkaz. Slečna Lovelocková rychlé pochody milovala. Všechno kolem ní bylo svižné a nezničitelné, od šněrovacích bot a pánských kravat až po její lásku k matematice a latinským slovesům. Vyžadovala přesné odpovědi a nepřipouštěla otázky typu: „Co kdyby?“

Maminka říkávala, že „co kdyby?“ je vždycky dobrá otázka. Často ji používala při hrách, které hrávaly v horním patře autobusu: Co

kdybys byla jeden den neviditelná – co bys dělala? Co kdyby zvířata uměla mluvit? Co kdyby v parlamentu seděly ženy místo mužů?

Alice odvrátila pozornost od orobince a poslušně se vydala za slečnou Lovelockovou. Guvernantka měla paže složené na široké hrudi a i na tu dálku Alice viděla, že má obočí vztekle stažené do jedné černé čáry. Slečna sice milovala čerstvý vzduch, ale přesto se nemohla dočkat, až se vrátí domů a zbaví se své povinnosti, aby mohla v teple svého pokoje poslouchat rozhlas. Alice i tak neodolala, a když míjela starou kůlnu na čluny, přitiskla obličej na okno obrostlé mechem. Zvědavě si prohlížela změt rybářských prutů v rohu místnosti nebo hromadu polštářů prolezlých moly a doufala, že zahlédne duchy, kteří vevnitř podřimují a sní o dávných létech. Vzpomínají na projížďky na lodkách, pikniky a koupání v jezeře...

Blackwood je plný duchů. Prázdné chodby znějí šepotem zapomenutých hlasů a útržky dávného smíchu. V domě se usídlila spíš minulost než přítomnost, která není ničím jiným než řadou nekonečně dlouhých dnů, jež se propadají do jednotvárné prázdnoty. Maminka v tomto domě vyrůstala a často Alici vyprávěla, jak před první světovou válkou hrávala s tetou Mirandou a strýčkem Howardem nebe, peklo, ráj na mramorové podlaze ve vstupní hale nebo, společně se sloužícími, kriket na chodbě u dětských pokojů. Tehdy bylo v Blackwoodu hodně sluhů a taky strýček Howard, i když to tenkrát ještě strýček nebyl. Alice si představovala, že to jsou jejich hlasy, co slyší. Jejich smích, jejich kroky.

„Alice Carewová, můžeš se, prosím, pohnout!“

Povzdechla si a zelené sklo se zamlžilo. Neochotně se otočila. Lednová obloha potemněla a nad stromy vystoupil bledý srpek měsíce. Za slečnou Lovelockovou se objevil tmavý impozantní dům se slepými okny, který byl plný tajemství. Alice k němu s těžkým srdcem vykročila.

Na chodbě u dětských pokojů, v nejvyšším patře domu, byla skoro stejná zima jako venku. Alice šla za slečnou Lovelockovou k herně a kolem ní se vznášely teplé obláčky vlastního dechu. Prošlapaný koberec úplně ztlumil její kroky, jako kdyby byla stejně nehmotná jako teta Miranda a strýček Howard, stíny z mamčinčina dětství.

Už dvacet let nebyly v Blackwoodu žádné chůvy ani guvernanky. Chodba u dětských pokojů, kde se nacházela i učebna, byla po celou tu dobu ponořená do ticha. Zapomenuté panenky a plyšová zvířátka v herně vzpomínaly na slavnou minulost, houpací kůň, kterému chyběl jezdec, se chystal rozběhnout po vybledlém koberci. Před příjezdem Alice se pokoje musely rychle uklidit a vyvětrat, ale v místech, do kterých nedosáhla Ellenina prachovka, zůstaly zbytky letitého ticha. Vzduch tu byl zatuchlý jako v muzeu.

V Blackwoodu nebylo po obědě vyučování, na rozdíl od školy, kterou Alice navštěvovala v South Kensingtonu. Tam trávila odpoledne příjemnými činnostmi, jako jsou kreslení, vyšívání nebo rodinná výchova. Ředitelka školy, slečna Ellwoodová, dokázala myslet dopředu a byla si plně vědomá toho, že i nejlépe vychované mladé dámy musí být schopné postarat se samy o sebe ve světě, kde je stále větší problém se služebnictvem. Jenže slečna Lovelocková zavřela Alici do herny a přikázala jí, aby si přečetla něco „užitečného“. Sama se s nezdořilou rychlostí vrátila do svého pokoje a pevně za sebou zavřela dveře. O chvíli později pak Alice uslyšela tlumené praskání rozhlasu.

Došla k oknu a zabořila se do polštářů na sedadle. V žaludku měla pořád ten divný pocit. Hrdlo se jí bolestivě sevřelo, takže nemohla polknout a ztěžka se jí dýchalo. Tajně doufala, že ji skolí nějaká nemoc. Jestli jí bude zle, doopravdy zle, maminka se určitě vrátí.

Venku se rychle stmívalo a obrovský zamrzlý park pohltila tma. Ploty a úžlabiny, do kterých nedosáhly slabé sluneční paprsky, byly pokryté silnou vrstvou jinovatky, jež v rostoucím šeru slabě zářila.

Napadlo ji, že kdyby to nakreslila, vypadalo by to neskutečně. Ale i tak by to ráda zkusila. Znovu si vzpomněla na pastelky a knedlík v jejím krku se zvětšil.

Alice netušila, co provedla, proč ji babička nemá ráda. Zatímco starý, nemocný dědeček se k ní choval zcela lhostejně, babiččiny projevy nelibosti se kolem ní vznášely jako ledový průvan, jehož zdroj zůstával záhadou. Pokud si pamatovala, nikdy se před babičkou nechovala nevhodně, nikdy jí neodporovala nebo jí neodepřela poslušnost, ani se před ní nepředváděla. Do Blackwoodu přijela před dvěma týdny. Do té doby se se svými prarodiči skoro vůbec nestýkala, a tak ji šokovalo, když se dozvěděla, že u nich bude bydlet, až maminka odjede s otcem na obchodní cestu na východ. Byli to pro ni cizí lidé.

Nepřipadalo jí to *férové*.

Z pokoje slečny Lovelockové byla až na chodbu cítit vůně pečených muffinů. Alici kručelo v prázdném žaludku a zably ji ruce i nohy. V dětském pokoji byl krb s připraveným ohništěm, ale dobře věděla, že ona ho podpálit nesmí. Slečna Lovelocková by se zlobila, kdyby zaklepala na její dveře a požádala ji, aby to udělala. Cítila by vinu, že zapomněla zatopit, a tak by se ještě víc rozčílila. Vedle krbu byl odřený provaz, který vedl ke zvonku v pokoji pro služebnictvo, jenže Polly měla dneska odpoledne volno, což znamená, že by přišla Ellen. Polly tvrdila, že Ellen je sedmnáct. Hlavu měla plnou nesmyslů, které si společně s Ivy, služkou z kuchyně, přečetly v časopisech. Zajímaly je filmové hvězdy, extravagantní účesy a všechny možné zkrášlující procedury, které zahrnovaly nájezdy do spížírny pro sodu do pečiva a med, aby si je mohly napatlat na obličej. Alici skoro rozesmálo, když jí to Polly říkala, přesto se Ellen trochu bála. Podívala se na provaz, ale uvědomila si, že nemá dost odvahy, aby se ho dotkla.

Přitáhla nohy k hrudi a pevně je objala. V pokoji se setmělo, a tak se znovu otočila k oknu, neviděla však v něm nic jiného než slabý odraz své tváře.

Měla by vstát, rozsvítit lampu (napadlo ji, jestli to vůbec smí udělat?) a vybrat si na polici knihu, ale minuty ubíhaly a ona se ani nepohnula. Čtení ji nikdy moc nebavilo. Slova se jí před očima míhala a poskakovala a měnila místo, až nakonec nedávala smysl. Nebyla unavená a otupělá jen kvůli zimě, ale i díky pocitu, že je až po okraj plná něčeho, co může každou chvíli přetéct, pokud se pohne. Zůstala tedy na místě, schoulila se do klubíčka a poslouchala.

Někde dole bouchly dveře a znovu uslyšela tlumené hlasy. Nebyla schopná říct, jestli se ozývají z rozhlasu slečny Lovelockové, ze schodiště pro služebnictvo, nebo z dávné minulosti. Na tváři ucítila studený vzduch a ocas houpacího koně se zachvěl, jako kdyby se ho dotkly prsty neviditelného dítěte. Pevně zavřela oči. V krku ji páliło a bolela ji čelist, jak pevně sevřela zuby, aby zastavila jejich drkotání. Najednou se nedaleko ozval zvuk otevíraných dveří a ona ucítila, jak se jí rozbušilo srdce.

Posunula se dozadu a snažila se schovat za závěsem. Kdyby Ellen viděla, jak se tu krčí ve tmě, myslela by si, že je hloupá. Modlila se, aby kroky minuly její pokoj, ale vtom se ve dveřích objevila postava a v příští vteřině se rozsvítilo světlo.

„Proboha –“ Polly si přitiskla ruce na hrud'. „K smrti jsi mě vyděsila! Co tady děláš? Proč tu sedíš sama potmě? Alice? Ach, holčičko moje...“

Laskavá slova Alici přemohla. Polly rychlými kroky přešla místnost a otevřela náruč v okamžiku, kdy se ozvaly zadržované vzlyky. Polly Alici pevně objímala, houpala ji a potichu jí zpívala, dokud se neuklidnila. Pak si ji posadila na klín a kapesníkem jí utřela mokré tváře.

„No tak, zlatíčko... Už je dobře... Polly je u tebe. Ještě že jsem dneska přišla domů dřív. Jen bůh ví, jak dlouho bys tu seděla po tmě. Ta nemožná Ellen. Nejradši bych ji uškrtila. Chceš mi něco říct, srdíčko? Co tě tak rozrušilo?“

„N-n-nic...“ Knedlík z krku zmizel, ale od pláče jí hučelo v hlavě a nemohla popadnout dech. „Já jen... s-stýská se mi po mamince.“

„Ach, kočička, *samozřejmě*, že se ti stýská. To je přirozené. A tady není moc věcí, které by tě rozptýlily, vid?“ Polly konejšivě třela Alici záda. „Navíc když je tak příšerné počasí. V tomhle ročním období je Blackwood smutné staré místo, to je jisté. Já ti řeknu, co udělám –“ Přestala jí hladit záda, aby jí z tváře odstranila pramínek vlasů. „Co kdybych rozdělala oheň? Za chvíli tu bude nádherné teplo. Ty si můžeš sednout ke stolu, napsat mamince krásný dlouhý dopis a všechno jí vypovědět. Jenom jí nepiš, jak ti chybí, protože by byla smutná, a to my přece nechceme. Jsem si jistá, že když se budeš hodně snažit, přijdeš i na nějaké příjemné věci. A když budeš myslet na příjemné věci, budeš se i lépe cítit.“

Alice zavrtěla hlavou. „To nesmím. Říkala to slečna Lovelocková. Mám povolený jeden dopis za týden. A musím se snažit, aby byl napsaný krasopisně a bez chyb, protože před odesláním ho kontroluje babička. Naposledy jsem psala v neděli.“

Byl to smutný dopis. Samozřejmě, nemohla napsat všechno otevřeně. Snažila se ze všech sil, aby každé slovo bylo zdvořilé a opatrné, ale mezery mezi nimi vyzařovaly osamělost, kterou nesměla přiznat, a otázky, které nesměla položit. *Proč otec nemůže vyřídít obchodní smlouvy s horníky sám? Jak daleko je Barma? Kdy se vrátíš domů?* Jakmile se pod několik zdvořilých řádek podepsala, zachvátil ji velice zvláštní pocit. Nesnášela pomyšlení, že až bude maminka dopis číst, bude mít dojem, že její dcera má špatnou náladu a dělá potíže.

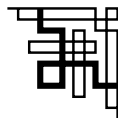
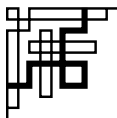
„Tedy, to je podle mě nestydatost.“ Hlas Polly zněl nezvykle odměřeně. „Není nic lepšího, než když člověk dostane dopis z domova, když už tam nemůže být.“

„Je to hrozně drahé. Babička říkala, že poslat dopis do Barmy a pak na loď, na které se plaví maminka s tatínkem, stojí hodně peněz.“

„To že říkala?“ Polly jemně sundala Alici z kolen a přistoupila ke krbu. Když zapálila zápalku a přiložila ji k papíru na ohništi, třásky se jí ruce. Jakmile oheň vzplanul, otočila se s podivným úsměvem k Alici. „No, jsem si jistá, že to není tak hrozné. A podle mého rozumu je cena dost nízká, když dopis potěší tebe i tvoji maminku. Víš co? Doběhnu dolů, najdu nějaký dopisní papír a ty můžeš napsat znovu a říct všechno, co chceš. Já to pošlu sama, až půjdu příště do vesnice.“

„Dopravdy?“ V Alicině hlasu byla slyšet nepatrná naděje. „Nemusíš to dělat... Nechci, abys měla problémy.“

„Žádné problémy mít nebudu, protože o tom budeme vědět jen my dvě.“ Polly došla ke dveřím, zastavila se a podívala se na Alici. „A mezi námi, nebude to poprvé. Mokrát jsem riskovala práci, abych pomohla tvój mamince.“ V jejím úsměvu bylo něco smutného. „Teď tady počkej, já najdu papír.“

2

Hra začíná

Alice věděla, že na odpověď bude čekat dlouho. V duchu se snažila sledovat trasu dopisu z vesnické pošty do třídírný v Salisbury a pak na Královský poštovní parník v Southamptonu. Jenže tam její zkušenosti končily. Jakmile dopis vyrazil na cestu přes nekonečný oceán, vytratilo se spojení s maminkou, které cítila při jeho psaní.

Na všední dny padla tíha, již částečně zavinila smrt starého krále koncem ledna. Zdálo se, že Blackwood je daleko od Londýna, ale tato zpráva všechny ranila. Svět se hodně změnil. V rukách prince, lehkomyšlného floutka, už nebyl tak bezpečný. Jestli si smrt může vzít samotného krále, určitě může kdykoliv přijít i pro kohokoliv jiného.

Chladné počasí pokračovalo, ale zatím nesněžilo. Zem, po níž se Alice každé odpoledne ploužila za slečnou Lovelockovou, byla zmrzlá na kámen, tráva mrazem zbělala. Den mezi svítáním a soumrakem trval jen pár hodin a nad holými tmavými větvemi stromů kolem jezera jen zřídkakdy vysvitlo slunce. V těch vzácných chvílích se na stěnách dětského pokoje roztancovaly stíny, které po pár minutách zmizely společně s dívčinou náladou. Možná, že dny byly krátké, ale

prázdné hodiny se táhly jako týdny. V Alicině nitru se pevně usadil stesk po domově. Měla pocit, že jí postupně zamrzá srdce, podobně jako špinavá voda v jezeře.

Psaní dopisů jí pomáhalo. Čas jí lépe utíkal při čekání na odpověď a, což bylo důležitější, díky tajné naději, že brzy může napsat znovu. Její dny tak dostávaly smysl. Dala si za úkol, že se bude dívat kolem sebe a hledat věci, o nichž napíše mamince. Během procházek se slečnou Lovelockovou si všímala drobností, jako třeba volavky, kterou občas vídala v rákosí u jezera, nebo nádherného růžového západu slunce, jenž na malou chvíli změnil nepřívětivý bílý svět na pocukrovaný turecký med. Dokonce i utrpení při nedělním obědě se staříčky (jak je maminka za jejich zády nazývala) jí připadalo snesitelnější při pomyšlení, že se o své zážitky podělí s maminkou. Vyprávěla jí, že ji jednou dědeček nachytl, jak si prohlíží obrovský portrét na stěně jídelny, a zeptal se jí, jestli poznává tu mladou ženu v bílých šatech. Alice zírala na porcelánovou pleť a vyčesané světle žluté vlasy a cítila, jak jí rudne tvář rozpaky, protože neznala odpověď. Babička jí pak chladným hlasem sdělila, že na obraze je ona v roce svého uvedení do společnosti.

Skutečně takhle babička vypadala, napsala večer mamince, než začala být v jednom kuse naštvaná?

Maminčina odpověď dorazila dřív, než se odvážila doufat. Necelé dva týdny po odeslání dopisu, kdy si myslela, že je pořád na cestě k cíli, přišla do dětského pokoje Polly. Nesla ták s obědem a marně se snažila potlačit vzrušení.

Sáhla do kapsy, zašustil papír, Polly vytáhla dopis a položila ho na stůl. Na obálce bylo jediné slovo napsané známým maminčiným rukopisem a tyrkysovým inkoustem, který byl její obchodní značkou. *Alice*. Společně se dohodly, že bude bezpečnější, když maminka napíše Polly a přiloží dopis pro Alici pro případ, že by babička dopisy od matky kontrolovala.

„No tak, ty ho neotevřeš? Je pěkně tlustý.“

Alici pálily prsty, jak toužila dopis roztrhnout a přečíst si maminčina slova, která pro ni byla jako poklad, ale místo toho zvedla vidličku. Po celé té dlouhé době si chtěla ještě chvilku vychutnat svoje očekávání.

„Otevřu, ale později. Po obědě.“

Hovězí oháňka a dušené švestky nebyly tak zajímavé jako očekávání, ale přinutila se jíst i pít pomalu. Když skončila, odložila talíře na táč, odnesla dopis ke svému místu u okna, strčila si za záda starý polštářek s dvěma vyšívánými slony a napůl zatáhla závěs, aby měla soukromí.

Konečně opatrně strčila prst pod přehyb obálky.

S. S. *Východní hvězda*
Suezský průplav
28. ledna 1936

Drahá, drahá Alice,

právě jsem dostala tvůj dopis. Neztrácela jsem ani minutu a hned jsem běžela napsat odpověď. Je odpoledne a je hrozné vedro. Před chvílí jsme opustili Port Said, kde na nás čekal tvůj dopis. Tatínek byl tak laskavý a slíbil, že se pokusí poslat dopis do Anglie leteckou poštou, která je tak rychlá, že ani nestačíš mrknout okem. Není to chytré?

Zlatíčko, je mi tak líto, že ti je smutno a cítíš se osamělá. Vím, jak ti tohle všechno musí připadat zmatené a nečekané. Tatínek se vždycky snažil uchránit nás před všemi starostmi s obchodem, ale současné problémy v dolech nemůže vyřešit z Londýna. Velice mu pomáhá, když má vedle sebe manželku, která uklidňuje různé společenské třenice, jež vznikají mezi ostatními manželkami, zatímco

muži se dohadují nad svými papíry s čísly a právními předpisy. Drahoušku, byla bych šťastná, kdybych tě mohla vzít s námi a užívat si tvoji nádhernou společnost, ale bylo by to ode mě hrozně sobecké. Vedro tady je vysilující. Vůbec si to nedokážeš představit. Dobře si pamatuji, že v zimě je Blackwood tím nejchladnějším koutem v Christendomu.

Po příjezdu do Barmy nám jednání o situaci v dolech zabírá každou volnou minutu, takže bys stejně byla celou dobu sama. A nemohla by se o tebe starat stará dobrá Polly. Zlatíčko, nemohla bych tě svěřit do lepších rukou. Polly nikdy za celé ty roky neprozradila žádné z mých tajemství, stejně jako tvoje, což je mnohem cennější. Jsem si jistá, že s ní jsi v bezpečí, ale zároveň doufám, že se nám rychle podaří vyřešit současnou situaci a já se brzy vrátím domů. Ach, drahoušku, z celého srdce v to doufám.

Jenže v tuto chvíli musíme být obě statečné a udržet si dobrou mysl, protože pak bude čas utíkat mnohem rychleji, než kdybychom byly smutné a věšely hlavu. Takže teď ti radši popíšu místo, kde právě sedím, protože jen tak budu věnovat pozornost kráse kolem sebe, místo abych naříkala, že jsem tak daleko od tebe. Jsem na malé soukromé palubě u naší kajuty, sedím ve stínu zelenobíle pruhované markýzy a náš stevard právě přinesl stříbrnou konvičku s mátovým čajem, který mi naservíroval v elegantní růžové skleničce zdobené zlatem. Je skvělé být zase na lodi. V přístavu Port Said bylo příšerné parno, ale tady na moři je příjemný vánek. Přináší k nám vůni koření z pobřeží, které odtud vypadá jako tmavě modrá čára mezi světlejším mořem a tmavší oblohou. Přísahám, že od vyplutí z Marseille jsem neviděla jediný mráček, ačkoliv právě tam jsme se dozvěděli o smrti našeho milovaného starého krále. V tu chvíli nám modrá obloha připadala nepatřičná. Chudák babička. Jednou s ním tancovala. To když byla jako krásná mladá debutant-

ka uvedená do společnosti a on byl vévodou z Yorku. Předpokládám, že ji ta zpráva hodně ranila.

Tatínkovi se podařilo zajistit nám nádherný apartmán. Bylo to od něj moc šikovné vzhledem k tomu, že na to měl tak málo času. Moje kajuta je malá, ale pohodlná a moderní. Má hezké obložení v oříškové barvě, luxusní koberec a zlatý saténový přehoz přes postel. Nad postelí je malá lampička na čtení, jenže celé dva dny jsem nebyla schopná ani otevřít oči nebo zvednout hlavu z polštáře, protože mě trápila mořská nemoc. Už mi je mnohem líp. Tatínek se cítí skvěle. Je, na rozdíl ode mě, na plavbu po moři zvyklý. Jeho kabina se nachází na druhé straně našeho malého obývacího pokoje a je celá zelená. Jsem šťastná, že jsem ji nedostala já. Už tak mám pocit, že jsem sama dost zelená. Loď je naprosto přepychová. Je na ní plavecký bazén a předpokládám, že tu bude i tělocvična (i když nemám v úmyslu jít ji hledat!). Mají tu i knihovnu. Jak vidíš, nemám důvod, abych se nudila a byla smutná.

Tolik bych si přála, abys měla tak skvělou zábavu jako já, jenže ty máš jen park v Blackwoodu, staříčky a slečnu Lovelockovou (její jméno je příšerné – musím se tatínka zeptat, kde ji našel). Hodně jsem přemýšlela, jak bychom tě mohli rozptýlit. Pamatuji, máš taky Polly a ta je tím nejlepším společníkem pro každé dobrodružství. Neříkaly jsme si vždycky, že poklad můžeš najít na těch nejméně pravděpodobných místech, když se pozorně díváš?

Park v Blackwoodu nejspíš vypadá jako místo, kde člověk stěží najde něco zajímavého. Drahoušku, vím lépe než kdokoliv jiný, že je mrtvý a tichý jako začarovaný hrad z pohádek a čas tu plyne mnohem pomaleji než kdekoliv jinde. Ale ve všech starých domech jsou ukryté příběhy, a Blackwood není výjimkou. Možná je tichý a prázdný, ale skrývá spoustu pokladů, které je třeba najít, i řadu tajemství, která čekají, až je někdo odhalí...

Moje nejdražší zlatíčko, prosím, uvědom si, jak moc mi chybíš a jak toužím být co nejdřív s tebou. Buď odvážná, statečná holčička. Ve světě, který je tak malý, že nad námi visí stejný měsíc, nemůžeme být nikdy odloučené.

Posílám ti všechnu svoji lásku a polibek rtěnkou.

Maminka

xxxx

Polibek rtěnkou. Na konci stránky našla jasně červený otisk maminčiny rtěnky, jaký ráno dávala Alici na hřbet ruky před odchodem do školy nebo večer, když s tatínkem odcházela ven. Zvedla stránku k tváři a vdechovala slabé stopy maminčiny vůně. V té chvíli si všimla, že na zadní straně papíru dopis pokračuje.

Otočila ho.

*Tam, kam dopadnou první sluneční paprsky,
které pozlatí lilie,
najdeš v zásuvce ve dveřích krabičku.*

*Otevři ji,
rozlož papír a zjisti,
jestli chceš vědět víc.*

„Tak co, byl to hezký dopis?“

Tón Pollyina hlasu byl klidný a opatrný. Alice se otočila a podala jí dopis. Zvědavost do ní vlila nový život. „Je to básnička nebo hádanka. Netušíš, co to znamená?“

Polly sklopila oči na papír. Když jí ho vracela, usmívala se. „Řekla bych, že je jediný způsob, jak najít odpověď. Budeš muset najít tu krabičku, je to tak?“

Alice by nikdy nevěřila, že se bude těšit na svoji odpolední procházku. Když vyšly, cítila pod pevně upnutým kabátem něco hodně podobného vzrušení. Při obouvání bot se zeptala, jestli dneska můžou změnit trasu a zajít do zahrady za kuchyní. Slečna Lovelocková chtěla vědět, proč by, probůh, měly něco takového dělat a Alice jí po pravdě odpověděla, že chce zjistit, co tam roste. Slečna Lovelocková se tvářila překvapeně, ale nakonec to vzala jako jakýsi projev zájmu o botaniku nebo zahradničení a váhavě souhlasila.

Kolem nich se na všechny strany táhl pustý park. V tuhle roční dobu v něm určitě žádné lilie nekvetou. Copak maminka zapoměla, jak vypadá Anglie v únoru? Alice si představila divočinu za zdmi zahrady a velkou oranžerii, kde se na zamlžené sklo jako vězni tisknou přerostlé rostliny. Jsou uprostřed té džungle i nějaké lilie?

Vzpomněla si, jak tam jednou zašla s maminkou během jedné dávné letní návštěvy Blackwoodu. Pamatovala si, že tam bylo horko, vlhký vzduch a neznámý pach země, rostlin a něčeho sladkého a tlejícího. Napadlo ji, že rostliny někdo ukradl v obrově zahradě. Tyčily se vysoko nad ní a jejich listy byly velké jako deštníky. Mezi nimi vedla úzká pěšinka a Alice si vzpomněla na fontánu vykládanou mrňavými duhově zbarvenými čtverečky, které se pod padající vodou blýskaly jako ocas mořské panny. Řekla to mamince, jenže ta ji vůbec neposlouchala. Vypadala rozrušeně a Alice na to musela pořád myslet, protože takové chování se mamince vůbec nepodobalo. Zdálo se, že poslouchá někoho jiného, a když se na ni podívala, měla Alice pocit, že to není ona, na koho se dívá.

Dneska se nevydaly po cestě pro vozy pod korunami stromů jako obvykle, ale odbočily ke klenutému vchodu do koníren. Maminka Alici vyprávěla, že kdysi bývala v Blackwoodu spousta koní, teď však byly stále prázdné. Zůstal tam jen slabý koňský pach a řady sedel a postrojů se zašedlou, popraskanou kůží, které připomínaly, že tam

kdysi byli ustájení koně. Maminka jí také s lítostí a hořkostí v hlase říkala, že většinu z nich zabavila na začátku války armáda. Nezůstal tu nikdo, kdo by se o zbývající koně staral, a tak je prodali a stáje zůstaly prázdné.

Válka. V mysli Alice to slovo vždycky začínalo velkým písmenem. Doma se o ní skoro nemluvalo, a už vůbec ne před otcem. Jenže Alice cítila, že *tady* vždycky byla. Usídlila se v jejich domě jako neviditelný a nevitáný host. Někdy se s ní setkala na ulici v podobě mužů s chybějícími končetinami a řadou vyznamenání na hrudi, kteří před vchodem do metra prodávali zápalky. *To je Válka, zlato. Chudáček. Nezírej na něj.*

Kuchyňská zahrada ležela za stájem a vcházelo se do ní vrátky ve vysoké zdi z drolících se cihel. Slečna Lovelocková rázovala ve předu vojenským krokem. Změnit obvyklou trasu sice nenapadlo ji, ale bylo jasné, že teď se rozhodla ujmout velení. Pustila Alici dovnitř a zbytečně ji upozornila na velkou louži uprostřed cesty. Mluvila hlasitě, jako kdyby řídila batalion namísto jedné malé tiché holčičky.

Alice zaváhala a rozhlédla se. Ve slabém zimním slunci vypadaly vysoké zdi růžové. Uzavíraly jeho váhavé teplo, schovaly výhled na velký dům a udržovaly v patřičných mezích rozpínající se park. Se zklamáním zjistila, že všechny záhony jsou holé. Podél zdi se táhla řada skleníků a za nimi, přitisknutá do rohu, stála hezká chatička. Měla symetrický čtvercový tvar jako obrázek v pohádkové knížce. Z komína stoupal proužek dýmu a rozplýval se na odpolední obloze.

V okamžiku, kdy slečna Lovelocková začala způsobem „všechno vím, všechno znám“ vykládat o optimálních podmínkách pro klíčení semen, vyšla z jednoho skleníku nahrbená postava. Na sobě měla obnošené oblečení v mechově zelené barvě, tvář měla pomačkanou jako podzimní listí a na rukách hlínu. Muž zachytil Alicin pohled a kývl.

„Brý odpoledne.“

Slečna Lovelocková byla tak zaneprázdněná výkladem svých znalostí ze zahradničení, že si ho vůbec nevšimla. Vyděšeně se rozhlédla, jako kdyby promluvila jedna z hlávek zelí. Zahradník přišel blíž a významně mrknul na Alici. „Tý musíš být dcera slečny Seliny. Slyšel jsem, že jsi přijela.“

Slečna Lovelocková si odkašlala. „Alice projevila zájem o prohlídku zahrady, pane...?“

„Patterson.“

„Správně.“ Slečna Lovelocková mluvila, jako kdyby před ní stál voják nižší hodnosti. „Říkala jsem jí, že v tuhle roční dobu tu nebude nic k vidění, ale ona na tom trvala.“ Otočila se k Alici. „Snad už jsi uspokojila svoji zvědavost, dítě, a můžeme pokračovat v naší procházce.“

„To, že v zahradě nic nevidíte, neznamená, že se tu nic neděje,“ poznamenal pan Patterson, jako kdyby mluvil sám k sobě. „Podle mě to je součástí celého kouzla.“

U Alice to vzbudilo zvědavost a odhodlala se zeptat na věc, kvůli které sem přišla.

„Máte tu nějaké lilie?“

„Dítě, lilie?“ Slečna Lovelocková se nevěřicně zasmála a protočila oči. „Proboha, na tohle jsem ti mohla odpovědět sama a ušetřily bychom si zbytečnou cestu. V únoru lilie nekvetou! Každopádně ne v Anglii.“

„Tedy, to není tak úplně pravda...“ Starý zahradník beze spěchu prohrabával kapsu bundy, ze které vydoloval sáček se semínky, kus provázku a nakonec i fajfku. „Teď tady žádné lilie nejsou, ale to neznamená, že jsem je tady nikdy v zimě nepěstoval. Nechte mě přemýšlet –“ Zamyšleně se podíval na fajfku a zkusil z ní popotáhnout. „Jestli se nemýlím, bylo to asi před jedenácti lety. Tvoje maminka se

vdávala v únoru a já je vypěstoval na její svatbu. Nebylo to snadné. Musel jsem ve skleníku topit ve dne i v noci, ale stálo to za to. Voněly tak, že se člověku točila hlava. A tvoje maminka byla nádherná nevěsta.“

Slečna Lovelocková si netrpělivě odfrkla. „No, nesmíme vás připravovat o čas. Určitě máte spoustu práce.“

„Jsi tady vždycky vítaná,“ řekl starý zahradník a podíval se na Alici. „Je mi líto, že ti teď nemůžu ukázat žádné lilie.“

Když Alice následovala slečnu Lovelockovou po cestě vysypané štěrskem, podívala se skrz železnou bránu do druhé části zahrady. Zahlédla tam hustý živý plot a pěšinku, která se mezi ním kroutila do neznáma. Toužila tady ještě chvilku zůstat nebo otevřít bránu a po cestičce se vydat do opuštěného království, jenže slečna Lovelocková jí zmizela z dohledu. Pak za zdí uslyšela její hlas.

„Pospěš si, Alice!“

Alice se ohlédla. Pan Patterson, který stál mezi dveřmi do skleníku, zvedl ruku a zasalutoval. Nesměle mu zamávala. Musela myslet na to, co jí řekl.

Věděla, že maminka měla svatební kytici z lilií. Doma, v přijímacím pokoji, visela fotografie ve stříbrném rámu. Maminka měla bílé saténové šaty a na jedné paži jí ležel dlouhý svazek světlých květů. Druhá paže byla zavěšená do otce, který se, jako vždycky, tvářil přísně a odměřeně, jako kdyby se chystal na schůzku v bance, ne na vlastní svatbu. Alice se ráda dívala na snímek, jenž zobrazoval dobu, kdy ona ještě nebyla na světě. Milovala maminičiny zářící oči, které se dívaly přímo na ni, jako kdyby chtěly říct „už brzy...“. Při pomýšlení, že ty květy vyrostly tady a že starý zahradník v tom tajuplném čase maminku znal, jí vzadu na krku vstávaly vlasy. Staříčci měli stejnou fotografii na klavíru v přijímacím pokoji. Stála vedle větší svatební fotky tety Mirandy a strýčka Lionela, pod por-

trétem strýčka Howarda ve vojenské uniformě. Jeho svatební fotografie však chyběla.

Alici se divoce rozbušilo srdce. Ty lilie na fotografii – jsou to snad ty samé, na které upozorňuje klíč k záhadě? Mozek jí pracoval na plné obrátky. V duchu znovu procházela řádky z dopisu a snažila si vzpomenout, kde se jich může dotýkat ranní slunce a jestli tam najde dveře, zásuvku a krabičku. Uvědomila si, jak obtížné bude tam jít a všechno zkontrolovat. Pokoje v přízemí Blackwoodu nepatřily do pole její působnosti, a kromě nedělit si vůbec netroufala je navštívit. Pokaždé na ni dohlížely přísné oči prarodičů, kteří jí nedovolili něčeho se dotýkat. Copak maminka zapoměla, jak to tady chodí?

Ploužila se ve stopách slečny Lovelockové a poslouchala hlasitý křik havranů na holých větvích nad svou hlavou. Cítila dům za svými zády a měla pocit, že řady oken ji pozorují jako nějaké zvědavé oči. Otočila se, aby se setkala s jejich pohledem.

Dětská část byla v zadní části domu, takže odtud nemohla vidět okno svého pokoje. Všechna okna v pravé části horního patra měla zavřené okenice. Kdysi tu bývaly pokoje pro hosty, ale ty teď byly prázdné a nepoužívané chodby uzavřené. Vlevo byly pokoje pro rodinu. Alice by ráda věděla, kde je mamčin starý pokoj. Snažila si vzpomenout, jestli je umístěný v přední části. Jednou, když byla úplně malá, v něm s maminkou spala...

Kdesi hluboko v mysli se jí ze tmy začaly vynořovat staré vzpomínky a dostávaly tvar i barvu. V Blackwoodu tenkrát byla i tetička Miranda se strýčkem Lionelem s bratrancem Archiem, tenkrát malinkým miminkem. Alice si vzpomínala na atmosféru plnou napětí. Věděla, že to trochu byla i její chyba. (Měla kašel, kterým vzbudila bratrance Archieho, a ten se rozplakal? Nikdo nechápal, jak mohla něco takového udělat...) Maminka v noci přišla do dětského pokoje a vzala ji dolů do své postele.

Skutečný důvod jí možná unikl, ale živě si vzpomínala na nádherné voňavé teplo, které nahradilo tvrdou železnou postýlku v dětském pokoji, a na pocit štěstí z vědomí, že má maminku jen pro sebe. Příští den se probudila brzy ráno a zůstala nehybně ležet, zatímco skrz závěsy pronikalo dovnitř světlo. Přála si, aby se maminka ještě neprobudila a nezačal obyčejný den.

V dlouhém, pomalém proudu vypustila z plic vzduch a ten utvořil kolem její hlavy bledý věnec.

Jasně.

Maminčin pokoj měl světle zelené stěny a vzorované závěsy zdobili lile v barvě slonové kosti. Ráno na ně v plné síle dopadaly zlaté paprsky slunce, které vycházelo nad jezerem. Alice cítila, jak jí na pažích naskočila husí kůže. Nezpůsobil ji chlad únorového odpoledne, ale skvělý pocit, že se jí podařilo dosadit část skládačky na své místo.

Vtom uslyšela, jak slečna Lovelocková rozzlobeně volá její jméno. Alice se k velkému údivu guvernanky okamžitě otočila a poháněná náhlým návaem energie se rozběhla.

Dobře věděla, že se může svěřit Polly, ale něco ji zdrželo. Nejspíš to byl nenasytý impuls nechat si tajemství pro sebe. Odpoledne rychle vypila mléko, po špičkách prošla kolem dveří slečny Lovelockové a po schodech pro služebnictvo sešla k ložnicím o patro níž.

Okamžitě si uvědomila, že tam je mnohem tepleji. Silný koberec úplně ztlumil její kroky, ale měla pocit, že srdce jí tluče mnohem hlasitěji. Po nekonečně dlouhou chvíli si nemohla vybavit, kde je maminčin pokoj. Pak uviděla modrobílý džbánek postavený na leštěném stolku. Hned věděla, že protější dveře jsou ty správné.

Aspoň si to myslela. Zaváhala. Její prsty stiskly kliku, odvaha ji však opustila, když si představila, jak na ni za dveřmi čeká babička se zlověstným výrazem. Jen pomyšlení na maminku, která se ničeho

nebála a odmítala respektovat pravidla, jí zabránilo v útěku do spartánského bezpečí dětského pokoje.

Otočila klikou.

Čekala, že vevnitř bude tma, ale mylila se. Okenice byly otevřené, závěsy s liliemi roztažené a do místnosti pronikalo slabé světlo zimního odpoledne, melancholická záře naplněná matčinou nepřítomností. Smutek, který po obdržení mamčin dopisu ustoupil, znovu sevřel pevnými prsty dívčín krk. Pokusila se ho zahnat a soustředila se na novou stopu.

Krabička v zásuvce ve dveřích.

Jedná se o dveře do ložnice? Nejistě se otáčela, dokud nezachytila vlastní přízračný odraz v zrcadle na skříni. Další kousek skládačky zapadl na své místo. Na ramínkách ve skříni pořád visely šaty, jejichž barvy ve světle pohasínajícího dne vypadaly vybledlé. Alice po nich přejela rukou a najednou jí vyhrkly slzy. Od chvíle, kdy přijela do tohoto rozlehlého, pochmurného a tichého místa, cítila poprvé blízké spojení s maminkou. Našla důkazy, že tady kdysi žila. Hladila samotový rukáv večerního saka a přemýšlela, jestli to byl mamčin úmysl. Věděla, jak moc ji bude Alice postrádat, a tak ji vědomě dovedla do svého pokoje, aby mezi jejími věcmi našla útěchu? Přesně tohle se mamince podobá.

Měla v úmyslu najít, co potřebuje, a co nejrychleji odejít, ale teď, když je tady, obklopená věcmi, které pořád nesou stopy mamčin parfému, uvědomila si, že se nechce vrátit nahoru, do studeného a neútulného dětského pokoje. Nosila maminka tyhle šaty na večírky a plesy? Tancovala krásná Selina Lennoxová s Rupertem Carewem v těchto brokátových střevíčkách a věděla, že si toho muže jednou vezme? Milovala ho?

Najednou se dveře ložnice otevřely a dovnitř proniklo světlo z elektrické žárovky na chodbě. Alici to vytrhlo z toužebných představ a zalila

ji nepředstavitelná hrůza. Byla schovaná za otevřenými dveřmi skříně, a tak neviděla, kdo přišel, ani co dělá. V panice se přihrčila mezi záhyby z hedvábí a tvídu, omotala je kolem sebe a doufala, že zabrání svému odhalení, přestože věděla, že to je marné. V příští vteřině se před ní objevila nějaká postava a Alice si s úlevou oddechla, když poznala Polly.

„Asi se nemusím ptát, co tady děláš...“ Ruce měla složené na prsou, nevypadala však rozzlobeně.

„Na závěsech jsou lilie.“ Alicin hlas se změnil na bezdechý skřehot. „Jednou jsem tu spala s maminkou a svítilo skrz ně slunce... A podívej – zásuvky.“ Pod poličkami, na kterých stály boty, jich byla celá řada. „V jedné z nich musí být ta krabička.“

Polly se usmála. „No, tak bys to měla rychle zkontrolovat, než někdo zjistí, že ani jedna z nás není tam, kde by měla být.“

Alice začala nahoře a spěšně vyťahovala jednu zásuvku po druhé. Kapesníky, punčochy, hromádka úhledně složených bílých halenek s kulatým límečkem, naškrobené bavlněné noční košile s nabíranou krajkou u krku... A pak, úplně vespu, krabička.

Polly sledovala, jak Alice vzala krabičku a odnesla ji na postel. Byla vyrobená z kartonu a nebyla těžká. Když ji položila na fialově vyšívaný přehoz, uviděla na víku ozdobný nápis.

„Maison D'Or,“ řekla tiše Polly a přejela prstem po písmenech. „To byl krejčovský salon v Londýně, kde si tvoje maminka a slečna Miranda nechávaly šít šaty. Celý salon byl vyzdobený slonovinově bílou a zlatou barvou. Párkrát jsem tam byla vyzvednout zakázku, ale vždycky jsem byla nervózní, abych tam nezanesla špínu z ulice nebo něco neprovedla. Zajímalo by mě, jestli tam ještě je?“

„Nevěděla jsem, že jsi žila v Londýně.“ Polly se svým západním přízvukem a slámovými vlasy byla podle Alice součástí Blackwoodu. Nedokázala si ji představit na špinavých ulicích mezi auty a tramvajemi.

„Ne tak úplně. Sir Robert a lady Lennoxová tam tenkrát měli

dům, bylo to na Chester Square, a já tam s nimi jezdila. Měli v domě vlastní služebnictvo na údržbu domu, ale osobní sluhy brala rodina s sebou. Já tam jezdila několik let od chvíle, co byla tvoje maminka uvedena do společnosti. Až do její svatby...“ Polly znovu nasadila energický tón. „No tak, podíváš se do té krabice, nebo ne?“

Alice zvedla víko a odložila ho stranou. První věc, kterou uviděla, byl list papíru složený napůl. Rozložila ho a naklonila, aby ve slabém světle přečetla text.

21. KVĚTNA 1925
HLUČNÉ VESELÍ téměř **LETNÍ NOCI**,
KE KTERÉMU JSOU ZVANÉ
VŠECHNY **POHÁDKOVÉ KRÁLOVNY**,
DĚVKY I MLADÍ MILENCI,
ABY V ULICÍCH LONDÝNA
PROŽILI NOC PLNOU **ZÁBAVY**
PŘI NEKONEČNÉM HONU ZA **LEGRACÍ A POKLADEM**,
PŘI KTERÉM MŮŽOU PŘIJÍT O NEVINNOST,
ALE TAKY NAJÍT ODMĚNU.
O PŮLNOCI SE SEJDEME
PŘED OBLOUKEM ADMIRALITY
NA POHÁR VÍNA PŘED TÍM, NEŽ SE ROZPRCHNEME.

Alice přečetla text dvakrát. Našla tam neznámá slova, ale zpráva byla jasná. A vzrušující. Zvedla hlavu a podívala se na Polly.

„Honba za pokladem? Normální hledání pokladu pro dospělé?“

Polly se zasmála. Její světlé vlasy v přítmí zářily, ale tvář měla ve stínu, takže Alice neviděla její výraz. „Sice byli dospělí, nicméně většinou se tak nechovali. Kdyby chlapci byli o pár let starší, poslali by je do války ve Francii, tihle tomu však unikli.“

„Tatínek byl ve válce.“

„Já vím, kočičko.“

„Maminka říkala, že právě proto je takový, jaký je.“ Zavinila to válka, ne Alice. Alice ne.

Polly si povzdechla. „Myslím, že má pravdu. Válka zanechala stopy na všech, co jí prošli, ale podepsala se i na ostatních.“ Uhladila tenký list papíru a ten slabě zašustil. „Řekla bych, že se začali chovat jako splašení. Snažili se využít všechny příležitosti, aby se mohli bavit, a vůbec se nestarali o pravidla a o slušné chování. O všechny ty věci, na kterých předtím tolik záleželo. Pořád prováděli nějaké ztřeštnosti, jako třeba maškarní plesy, uzavírali hloupé sázky, dělali různé lumpárny a žertíky. Nějakou dobu to byly honby za pokladem. Všichni se v noci proháněli po městě ve svých autech, dělali příšerný rámus a psalo se o nich v novinách.“

„Maminka se taky dostala do novin?“

„Jejda – mnohem častěji, než se líbilo tvým prarodičům. A tvoji tetě Mirandě. Maminka patřila k velice známé skupině, kterou hodně lidí odsuzovalo, ale zároveň je fascinovala.“

„Myslíš, že maminka pro mě uspořádá hon za pokladem? Tohle má být jedno z vodítek?“

„Podle mě to tak bude. Co kdyby sis vzala tu krabici k sobě do pokoje a pořádně si všechno prohlédla? Možná tam budou další nápovědy.“

Zatímco se Polly vrátila do přízemí, Alice se usadila na svém místě u okna a zvedla víko kartonové krabice. Ve škole se učili o lordu Carnarvonovi, který v Údolí králů objevil hrobky faraonů, a Alice si byla jistá, že se při tom musel cítit přesně takhle. Vyndávala věci jednu po druhé, zkoumala je ve slabém světle lampy a ptala se, jaká tajemství skrývají. Černý hedvábný motýlek. Kapesník s modrými puntíky. Zašlý mosazný klíč s geometrickým vzorem. Zlatě lemo-